

N:o 12.

Af herr **Hansson**, *angående skadestånd eller pension åt förre godsegaren Fritiof Sandberg.*

»Konungen eger att i brottmål göra nåd, mildra straff samt återgifva ära och till kronan förverkadt gods.» Så lyder, som bekant, benådningsrättens grundsats i vår regeringsforms 25 §. Denna benådningsrätt hvilat på den förutsättningen, bland andra, att det af domstolarne för en viss förbrytelse utmätta straff understundom kan i tillämpningen visa sig vara större än straffets ändamål kräfver, och detta ändamål vinnes, äfven om straffmättet minskas eller straffet helt och hållet efterskänkes. Benådningsrätten är alltså ämnad att supplera strafflagstiftningen och förebygga onödig hårdhet i behandlingen af dem, som förbryta sig mot samhällets lagar. Utöfningen af benådningsrätten är emellertid förenad med stora vanskligheter. Det gäller att afgöra, huruvida det redan utståndna straffet kan för den brottsliga viljans undanrödjande hafva varit till fyllest, så att brottslingen i fråga kan beräknas, derest straffet eftergifves, komma att för framtiden föra ett lagenligt lif. Då man för bedömande häraf är hänvisad endast till yttre fakta och ej kan med någon större grad af tillförlitlighet vinna kännedom om brottslingens inre, äro misstag vid benådningsrättens tillämpning ej uteslutna, och det kan allt för lätt inträffa, att nåd förunnas en brottsling, hos hvilken den genom brottet ådagalagda samhällsvådliga viljan med oförminskad kraft fortlevver och hvars benådning således utsätter samhällets medlemmar för brottsrisker, som genom

brottslingens kvarhållande i fängelset kunnat förebyggas. Särskildt i fråga om gröfre brottslingar, framför allt dem, hvilkas brottsliga vilja pröfvats vara af sådan styrka och intensitet, att lifstids straffarbete blifvit dem ådömdt, kan benådningen medföra stor fara för samhällets öfriga medlemmar. Redan detta innebär efter min uppfattning ett åsidosättande af samhällsmedlemmarnes rättmätiga anspråk på skydd till lif och egendom, och man kunde ur denna synpunkt vara frestad ifrågasätta, huruvida benådning af lifstidsfångar verkligen är förenlig med statens pligt att skydda sina medlemmar mot förbrytelser; i hvarje fall synes rättvisan fordra, att staten sjelf åtager sig ansvaret för de olycksdigra följder, som af benådningen kunna härflyta. Eljest uppstår det betänkliga förhållandet, att enskilda kunna få lida för de misstag vid benådningsrättens utöfning, som af staten begås, och det kan ej vara staten värdigt, att på enskilda öfverflytta ansvaret och risken för statens egna åtgärder. Min mening är alltså, att staten ej må återskänka en lifstidsfånge friheten med mindre staten sjelf åtager sig att ersätta all skada, som den benådade genom brottsliga handlingar kan komma att tillfoga enskilda samhällsmedlemmar. Billigheten och rättvisan uti denna min uppfattning torde för en hvar vara uppenbar, och särskildt i nuvarande tid, då strömningar göra sig gällande i riktning att pålägga staten vårdnadspligt äfven efter bestraffningens fullbordan gent emot sådana brottslingar, som i fängelset ådaga-lagt synnerligen samhällsvådlig viljeriktning, torde den af mig uttalade åsigten kunna påräkna talrika och varma anhängare. Den omständigheten, att statens ersättningspligt i ofvan antydda fall hittills ej kommit till uttryck i lagstiftningen och att således någon juridisk rätt att af staten utfå ersättning för af benådad lifstidsfånge tillfogad skada ej förefinnes, bör ej undanskymma rättmätigheten af anspråket på sådan ersättning, och jag vågar således hysa den förvissningen, att Riksdagen skall befinnas villig att bifalla det förslag, jag har för afsigt att framställa och hvilket går ut på beviljande af skadeersättning åt en person, som af benådad lifstidsfånge tillfogats svårt lidande och svår kroppsskada. Det fall jag åsyftar inträffade den 14 juni 1877 å egendomen Skeen i Sunnerbo härad af Kronobergs län, hvilken egendom då egdes af godsegaren Fritiof Sandberg. De närmare omständigheterna vid brottets begående kunna inhemtas af ransakningsprotokollen, hvilka af mig skola tillställas vederbörande utskott; jag nöjer mig därför att ur det i målet förda polisförhørsprotokoll här anföra följande:

»Protokoll, hållet i Skeen den 15 juni 1877.

Sedan hos undertecknad denna dag anmälts, att herr patronen F. Sandberg i Skeen sistlidne gårdag blifvit svårt misshandlad af en frigifven fästningsfånge, instälde sig undertecknad t. f. kronofogde nu härstädes för att anställa polisförhör, vid hvilket förhör äro närvarande herr patron F. Sandberg, hvilken till följd af det honom öfvergångna våldet är sängliggande, Magnus Pettersson i Hallarp och drängen Magnus Magnusson i Skeen jemte åtskilliga andra personer.

Herr patron F. Sandberg upplyser, att sistlidne gårdag hade till Skeen ankommit två personer, en man och en kvinna, hvilka, sedan de å gästgifvaregården köpt och förtärt bränvin, infunnit sig hos herr fabrikören N. C. Sandberg och betlat, och då patron F. Sandberg, som är tillsatt tillsyningsman för Skeens rote, förhållit dem det orätta härutinnan, hade mannen, hvilken uppgaf sig heta Magnus Dahl eller Lindgren från Hallands län, utfarit i otidigheter, hvarför Sandberg fann sig befogad att forsla dem till närmaste kronobetjening, men under färden dit och då de tillryggalagt 0,5 mil, hade Dahl, som satt bredvid Sandberg, af den medföljande qvinnan begärt och erhållit ett matknyte, hvarur han, som haft detsamma under fotsacken, upptagit en större täljknif, med hvilken han tilldelat Sandberg först ett sår i ansigtet samt omedelbart derefter ett annat i venstra armen, och aflemnades till bestyrkande häraf ett så lydande läkarebevis.

»Efter denna dag verkställd besigtning å patron Fritiof Sandberg i Skeen, som af en frigifven fästningsfånge, hvilken han för kringstrykande fasttagit för att öfverlemnå i kronobetjeningens händer, blifvit svårt sargad med en af denne innehafd spetsig knif, får jag härmed intyga, att herr Sandberg lider af följande skador: ett omkring 4 tum långt sår, börjande strax under venstra örat samt gående shedt uppåt och framåt ansigtet något under ohbågen, djupast under örat, samt å venstra armen ett omkring 10 tum långt sår, börjande på öfverarmens utsida ett par tum ofvan armbågsleden och gående tvärs öfver leden, utan att hafva inträngt i ledgången, fortsättande 3 tum nedåt underarmen, der det tvärt afviker åt dennes utsida, hvarest muskellagret är djupt genomskuret.

Tillika synes nära midten af underarmens insida ett hål, hvarigenom knifspetsen sannolikt först utträngt, innan knifven efter en ny vridning åter utdrågits. De genomskurna musklerna äro svårt sargade och en stark blödning har egt rum ur begge såren.

De begge yttersta fingrarna å venstra handen äro bortdomnade och fullständigt förlamade. Ehuru jag anser mig kunna hoppas, att de undfångna skadorna icke äro af lifsfarlig beskaffenhet, anser jag mig för närvarande icke kunna bestämdt uttala, om de komma att efter sårens läkning medföra för framtiden kvarstående menliga följder, såsom fortfarande förlamning af 4:de och 5:te fingrarna å venstra handen. Detta får jag härmed på aflagd embetsed intyga. Skeen den 14 juni 1877. G. B. Knös.»

Efter antecknandet häraf före kallades Magnus Dahl, hvilken om sina lefnadsöden lemnade följande uppgift, att han är född den 7 februari 1819 i Drängsereds socken i Hallands län af föräldrarna Johan Dahl och Anna Andersdotter, hvilka båda äro döda; han vistades hos fadern till dess han uppnått 22 års ålder, då han af Vestbo häradsrätt dömdes för 1:sta resan stöld till 8 dagars fängelse vid vatten och bröd, 1841 dömd för rån, 1842 tilltalad och 1844 dömd för mord och 3:dje resan stöld till lifstids straffarbete, frigafs från Varbergs fästning den 12 juni 1875, efter hvilken tid han icke haft någon stadig hemvist. Dahl erkänner, att han begått oförmälda våldet mot Sandberg, men visar icke någon ånger öfver brottet. Drängen Magnus Magnusson, som varit närvarande då brottet skedde, berättar härom lika med Sandberg. Med anledning af hvad som sålunda förekommit, varder Magnus Dahl eller Lindgren härmed förklarad häktad, och kommer han att införpassas till länsfängelset i Vexjö för undergående af ransakning vid Sunnerbo häradsrätt. — — — —

Som ofvan C. N. Granqvist.»

Såsom af det anförda framgår, var det Sandberg ågångna våldet af svåraste art. Att de tillfogade skadorna förorsakat Sandberg stadigvarande men, kan ock inhemtas af de båda intyg, som uti bil. A och B åtfölja denna motion.

Af brottslingen kunde naturligtvis ej något skadestånd utfås, och Sandberg är alltså ännu i dag i saknad af all ersättning för sitt lidande. Att han ända hittills underlåtit att hos statsmagtarna göra framställning om sådan ersättnings utbekommande, har berott dels derpå, att han hittills varit i ekonomiskt tryggad ställning och således ej varit i trängande behof af statens understöd, dels ock hufvudsakligen derpå, att statens ersättnings-skyldighet i ifrågavarande fall först under senare tid kan antagas hafva inträngt i allmänna rättsmedvetandet. Tiden har sålunda först nu synts gynsam för en framställning om ersättnings utfående, och dertill kommer, att hans ekonomiska ställning under de senare åren undergått väsentlig försämring.

Hvad beträffar beloppet af den ersättning, som skäligen bör tillkomma Sandberg, kan analogi lämpligen hemtas från den uppskattning af skador, som olycksfallsförsäkringsbolagen tillämpa vid bestämmande af invaliditetsersättning. Enligt mig meddelade upplysningar beräknas invaliditetserättningen för förlust eller obrukbarhet af venstra armen till 45 proc. af försäkringssumman. För Sandberg i hans egenskap af egare till en mycket stor egendom torde, då hänsyn jemväl toges dertill att han haft en alldeles ovanligt stor familj att försörja — han har uti sitt äktenskap haft 20 barn, af hvilka 14 ännu lefva —, olycksfallsförsäkringsbeloppet, för att kunna bereda honom skälig ersättning i händelse af inträffade olycksfall, ej hafva kunnat sättas lägre än 20,000 kronor, hvilket också är det belopp, för hvilket Sandberg några år efter ifrågavarande brotts begående lät olycksfallsförsäkra sig. Efter denna beräkningsgrund skulle ersättningen för skadan i venstra armen uppgå till 9,000 kronor. Tages så i beräkning såret å kinden och de svåra smärtor Sandberg fått uthärda — jag fäster uppnärksamheten dervid, att såret å kinden först efter 20 år läktes och detta först efter undergången operation —, bör en ersättning af 10,000 kronor en gång för alla eller en deremot svarande årlig pension ej anses för högt tilltagen. Snarare är den beräknade ersättningen för låg, i betraktande deraf att Sandberg under mer än 23 år efter skadornas erhållande varit i saknad af all ersättning.

För att ej försvåra framgången åt min motion, anser jag mig emellertid böra stanna vid ofvan angifna belopp.

Under åberopande af det anförda och med betonande deraf, att Sandberg tillfogades ifrågavarande skador, *då han i egenskap af tillsyningsman öfver försvarslöse personer var stadd i tjensteutöfning*, får jag alltså vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte bevilja förre godsegaren Fritiof Sandberg, nu boende i Helsingborg, skadestånd för mot honom den 14 juni 1877 af benådad lifstidsfånge begånget våld, antingen en ersättning en gång för alla af 10,000 kronor eller ock en årlig pension under hans återstående lifstid af 1,000 kronor.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 22 januari 1901.

P. Hansson.

Bil. A,

Vid denna dag företagen undersökning företedde förre godsegaren herr Fritiof Sandberg från Helsingborg följande sjukliga förändringar, uppkomna enligt uppgift efter honom år 1877 öfvergånget yttre våld. Å venstra armbågsregionen synes ett omkring 21 cm. långt temligen bredt oregelbundet ärr snedt förlöpande från venstra öfverarmens nedre yttre del öfver armbågen till underarmens undersida.

Hela venstra handen är något liten och förkrympt i synnerhet i utbredningsområdet af armbågsnerven (nervus ulnaris), så att 4:de och än mer 5:te fingret är atrofiskt. Å venstra tinningtrakten och angränsande del af venstra kinden förefinnes ett oregelbundet ärr, uppkommet efter yttre skada enligt uppgift vid samma tillfälle som skadan å venstra armbågen. Vid tiden för sårets eller skadans tillkomst skall svårighet för dess läkning förelegat, så att under flere år ett ständigt öppet sår förefunnits vid venstra tinningen. Vid af (mig) undertecknad den 14 mars 1898 företagen undersökning af såret, befans det vara säte för en kraftartad växt, för hvilken tillstötande komplikation nämnde herr Sandberg å härvarande lasarett från den $14/3$ 98 till den $23/4$ 98 operativt behandlades. På grund af ofvanstående får jag således intyga, att Sandberg, förutom den tidsförlust som vållats honom i och för nämnda skadors och komplikationers läkning, äfven på grund af de, i följd af skadorna å armbågsregionen, tillkomna förändringarne i venstra handen, i den mån de kunnat vålla det, varit till arbetsförmåga nedsatt.

Ljungby den 8 september 1900.

A. v. Wachenfelt,

Lasarettsläkare.

Vidimeras:

Axel Jonsson.

G. Lundberg.

Bil. B.

Att förre godsegaren Tycho Fritiof Sandberg, född den 8 juli 1841, den 14 juni 1877 blef lömskt öfverfallen af en frigifven lifstidsfånge, som tillfogade honom tvenne knifhugg, det ena bakom venstra ögat med skärsår öfver kinden nedåt halsen, det andra å venstra armen med påföljd att arm och hand blefvo förlamade; att hugget vid ögat icke kunde fullständigt läkas på öfver 20 års tid; att läkaren, som skötte Sandberg, till mig yttrade, »att såren voro så svåra, att Sandberg hade sin ovanliga fysiska styrka och absoluta nykterhet att tacka för lifvet»; att denna olycka för Sandbergs ekonomi hade ödesdigra följder, helst som han hade med sin hustru tjugo (20) barn.

Detta varder på begäran betygadt.

Stockholm, Kungsholmen den 10 december 1900.

P. J. Rydeman,

Kyrkoherde.

(Sigill.)

Vidimeras:

Axel Jonsson.

G. Lundberg.

Att förre godsegaren Tycho Frithiof Sandberg, född den 8 juli 1841 (fyratioett), i äktenskap med sin den 11 oktober detta år affidna hustru Emerentia de Verdier, född den 10 dec. 1845 (fyratiofem), haft följande med bemälda hustru sammanafflade 20 barn:

dottern Anna Ingeborg Emerentia, född den $18/4$ 1866,
 dottern Alma Elisabeth Euphrosyne, född den $7/5$ 1867,
 dottern Eva Hedvig Amalia, född den $6/11$ 1868,
 sonen Emil Frithiof, född den $5/1$ 1870,
 dottern Clara Maria Vilhelmina, född den $19/7$ 1871,
 dottern Gully Teresia Johanna, född den $20/3$ 1873,
 sonen Hugo Frithiof, född den $16/6$ 1874,
 dottern Gerda Emilie Alide, född den $27/11$ 1875,
 sonen Nils Christian Frithiof, född den $8/2$ 1877,
 sonen Anton Frithiof, född den $14/8$ 1878,
 sonen Gottfrid Frithiof, född den $7/2$ 1880,
 dottern Ingrid Nanna Albertina, född den $16/2$ 1881,
 dottern Emma Gertrud Cecilia, född den $18/3$ 1882,
 dottern Hilda Julia Damina, född den $30/6$ 1883,
 sonen Karl Frithiof, född den $28/4$ 1884,
 dottern Ines Ragnhild Sofia, född den $19/12$ 1885,
 sonen Erik Frithiof Napoleon, född den $17/11$ 1887,
 dottern Ebba Gunilla Beata, född den $30/9$ 1889,
 sonen Tage Frithiof, född den $13/12$ 1890,
 dottern Elisabeth Hertha Aurora, född den $4/11$ 1893;
 betygas på begäran enligt härvarande husförhørs- och födelseböcker.
 Annerstads församling, Kronobergs län, den 24 okt. 1900.

Karl Bredberg,

Komminister.

(Sigill.)

Utdrag af domboken, hållen under lagtima vårting i Sunnerbo härad å tingsstället i Ljungby den 9 juli 1877.

Extra sammanträde.

N:o 513. Från Konungens befallningshafvande i länet hade den 20 sistlidne juni till domhafvanden ankommit en så lydande skrifvelse:

»Till herr domhafvanden i Sunnerbo härad! Härmed anmodas herr domhafvanden i laga ordning företaga ransakning med å härvarande länsfångelse förvarade frigifne lifstidsfängen Magnus Dahl eller Lindgren från Drängsered, hvilken den 15 dennes af t. f. kronofogden C. N. Granqvist häktats för misshandel; varande det vid polisförhör med den häktade förda protokoll härhos öfverlemnadt med tillkännagifvande, att prestbevis om honom kommer att till eder öfversändas så snart sådant, som nu requireras, hinner att hitkomma. Vexjö å landskansliet den 16 juni 1877. G. Vennerberg. F. H. Sandberg.»

Vid skrifvelsen var fogadt ett polisförhørsprotokoll af följande lydelse:

»Protokoll, hållet i Skeen den 15 juni 1877. Sedan hos undertecknad denna dag anmälts att herr patronen F. Sandberg i Skeen sistlidne gårdag blifvit svårt misshandlad af en frigifven fästningsfänge, instälde sig undertecknad t. f. kronofogde nu härstädes för att anställa polisförhör, vid hvilket förhör äro närvarande herr patron F. Sandberg, hvilken till följd af det honom öfvergångna våldet är sängliggande, Magnus Petersson i Hallarp och drängen Magnus Magnusson i Skeen jemte åtskillige andre personer.

Herr patron F. Sandberg upplyser, att sistlidne gårdag hade till Skeen ankommit två personer, en man och en kvinna, hvilka, sedan de å gästgifvaregården köpt och förtärt bränvin, infunnit sig hos herr fabrikören N. C. Sandberg och betlat, och då patron F. Sandberg, som är tillsatt tillsyningsman för Skeens rote, förehållit dem det orätta härutinnan, hade mannen, hvilken uppgaf sig heta Magnus Dahl eller Lindgren från

Hallands län, utfarit i otidigheter, hvarför Sandberg fann sig befogad att forsla dem till närmaste kronobetjening, men under färden dit och då de tillryggalagt 0.5 mil hade Dahl, som satt bredvid Sandberg, af den medföljande qvinnan begärt och erhållit ett matknyte, hvarur han, som haft detsamma under fotsacken, upptagit en större täljknif, med hvilken han tilldelat Sandberg först ett sår i ansigtet samt omedelbart derefter ett annat i venstra armen, och aflemnades till bestyrkande häraf ett så lydande läkarebevis:

»Efter denna dag verkställd besigtning å patron Frithjof Sandberg i Skeen, som af en frigifven fästningsfånge, hvilken han för kringstrykande fasttagit för att öfverlemna i kronobetjeningens händer, blifvit svårt sargad med en af denne innehafd spetsig knif, får jag härmed intyga att herr Sandberg lider af följande skador: ett omkring 4 tum långt sår, börjande strax under venstra örat samt gående snedt uppåt och framåt ansigtet något under ohågen, djupast under örat, samt å venstra armen ett omkring 10 tum långt sår, börjande på öfverarmens utsida ett par tum ofvan armbågsleden och gående tvärs öfver leden, utan att hafva inträngt i ledgången, fortsättande 3 tum nedåt underarmen, der det tvärt afviker åt dennes utsida, hvarest muskellagret är djupt genomskuret.

Tillika synes nära midten af underarmens insida ett hål, hvarigenom knifspetsen sannolikt först utträngt, innan knifven efter en ny vridning åter utdragits. De genomskurna musklerna äro svårt sargade och en stark blödning har egt rum ur begge såren.

De begge yttersta fingrarne å venstra handen äro bortdomnade och fullständigt förlamade. Ehuru jag anser mig kunna hoppas, att de undfångna skadorna icke äro af lifsfarlig beskaffenhet, anser jag mig för närvarande icke kunna bestämdt uttala, om de komma efter sårens läkning medföra för framtiden qvarstående menliga följder, såsom fortfarande förlamning af 4:de och 5:te fingrarne å venstra handen. Detta får jag härmed på aflagd embetsed intyga. Skeen den 14 juni 1877. G. B. Knös.»

Efter antecknandet häraf förekallades Magnus Dahl, hvilken om sina lefnadsöden lemnade följande uppgift, att han är född den 7 februari 1819 i Drengsered socken i Hallands län af föräldrarne Johan Dahl och Anna Andersdotter, hvilka båda äro döda, han vistades hos fadern till dess han uppnått 22 års ålder, då han af Vestbo häradsrätt dömdes för 1:sta resan stöld till 8 dagars fängelse vid vatten och bröd, 1841 dömd för rån, 1842 tilltalad och 1844 dömd för mord och 3:dje resan stöld till lifstids straffarbete, frigafs från Varbergs fästning den 12 juni 1875,

efter hvilken tid han icke haft någon stadig hemvist. Dahl erkänner att han begått omförmälda våldet mot Sandberg, men visar icke någon ånger öfver brottet. Drängen Magnus Magnusson, som varit närvarande då brottet⁶ skedde, berättar härom lika med Sandberg. Med anledning af hvad som sålunda förekommit, varder Magnus Dahl eller Lindgren härmed förklarad häktad, oeh kommer han att införpassas till länsfängelset i Vexjö för undergående af ransakning vid Sunnerbo häradsrätt.

Härefter före kallades Britta Christina Eriksdotter, hvilken uppgifver sig vara född den 10 augusti 1819 i Refteled socken, Vestbo härad och Jönköpings län, har ej innehaft någon tjänst utan ständigt fört ett lätjefullt lif, har ej varit straffad för något brott, hon har två oäkta barn, en son och en dotter, hvilka båda vistas utom riket, hon har sist varit boende i fattighuset i Refteled socken, der hon är fattighjon, hon har under ett och $\frac{1}{2}$ års tid drivit omkring i sällskap med Magnus Dahl, hon erkänner att hon sistlidne gårdag betlat, hvarför hon nu häktas, för att jemlikt 40 § 2 mom. af Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 9 juni 1871 öfversändas till Konungens befallningshafvande i länet. Som ofvan. C. N. Granqvist.»

Samma dag dessa handlingar till domhafvanden ankommit, hade domhafvanden i skrifvelse till Konungens befallningshafvande begärt att genom Konungens befallningshafvandes föranstaltande måtte anskaffas och domhafvanden tillsändas ett exemplar af det Kongl. Maj:ts utslag, på grund hvaraf Magnus Dahl eller Lindgren blifvit från Varbergs fästning frigifven; och hade i anledning häraf den 29 sistlidne juni till domhafvanden ankommit skrifvelse med deri omnämnda två handlingar så lydande:

»Till herr domhafvanden i Sunnerbo härad. Det af eder i skrifvelse af den 20 dennes begärda utslag rörande förre lifstidsfängen Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahl får Kongl. Maj:ts befallningshafvande härhos öfversända tillika med ett utdrag af stamrullan, hvaraf ytterligare upplysningar om Lindgren eller Dahl kunna erhållas. Vexjö å landskansliet den 27 juni 1877. G. Vennerberg. F. H. Sandberg.»

»Afskrift. Kongl. Maj:ts utslag uppå den af lifstidsfängen Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahl i underdånighet gjorda ansökning att, sedan Kongl. Maj:t genom utslag den 6 februari 1844 dömt sökanden för tredje resan stöld jemte inbrott och för annan person tilldelade slag att utom annan bestraffning hållas till arbete å fästning under hela sin återstående lifstid och sökanden till följd häraf den 23 juni samma år å fästning intagits, Kongl. Maj:t, ehuru tillförene gjorda framställningar om

nåd för sökanden blifvit af Kongl. Maj:t genom utslag, senast den 9 november 1869, afslagne, likväl nu måtte tackas, af nåd, tillåta, att sökanden, med förskoning från vidare fortsättande af listidsarbetet, finge till klassen af försvarslösa fångar förflyttas; i anledning af hvilken ansökning fängvårdsstyrelsen afgifvit underdånigt utlåtande. Gifvet Stockholms slott den 2 juni 1871.

Kongl. Maj:t har i nåder låtit sig föredragas ofvanberörde underdåniga nådeansökning; och vill med afseende å förekomne omständigheter af nåd förskona sökanden från vidare straffarbete och tillåta att han må förflyttas till klassen af försvarslösa fångar, för att bland dem hållas till arbete i fyra år, så framt han icke derförinnan, på grund af laga försvar, kan varda frigifven; dock att, om sökanden begår brott, som störer allmänna säkerheten, han då, jemte ansvar därför enligt lag, kommer att det honom ålagda straffarbetet för listiden fortsätta. Det vederbörande till underdånig efterrättelse länder. (Sigill.) Under Hans Maj:ts vår allernådigste Konungs och herres frånvaro: dess tillförordnade regering Oscar Axel Adlercreutz. Carl Joh. Berg. B. A. Lejonhufvud. Hugo Fåhrens.

Utslag uppå listidsfången Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahls underdåniga nådansökning.

1871 den 9 juni föredr. hos kongl. fängvårdsstyrelsen; och skulle öfversändas till direktören vid straffängelset i Varberg för att Lindgren kungöras och till verkställighet befordras. Som ofvan enligt kongl. styrelsens beslut. C. R. Ulf sax.

Förestående Kongl. Maj:ts nådiga utslag har, denna dag, blifvit listidsfången Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahl kungjordt. Varbergs slott den 12 juni 1871. Albert von Hennings, bevakningsbefälhafvare. Vidimeras. Ex officio. Frey Bogren.»

»Fol. 10 N:o 113 Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahl. Ankom den 14 november 1874 förflyttad från kronoarbeitsstationen i Tjurkö. Lefnadsomständigheter före ankomsten och signalement.

Födelseår, månad och dag samt ställe, uppgifvet till by, socken, härad eller stad och län; signalement eller kort beskrifning på utseendet; tjänst, yrke eller benämning samt den församling fången vid afgangsen tillhör enligt kongl. förordningen den 20 juli 1861.

Född 1819 den 7 oktober i Drängsereds socken Hallands län, är 5 fot 5 tum lång, har svart hår, blå ögon och ovalt ansigte samt klen kroppsbyggnad, ett brännsår å venstra bröstet och ett större ärr under

venstra örat. Varit dräng. Ogift. Sist skattskrifven i Drängsereds socken i Hallands län.

Om, när och af hvad anledning tillförene häktad, för brott tilltalad, frikänd, bestraffad eller benådad, jemte uppgift på domstolar, som slutligen dömt och utslagens data.

Straffad: För 1:sta resan stöld med dygns vatten och bröd samt uppenbar kyrkopligt, dömd inom Jönköpings län 1837. För 2:dra resan stöld med 23 dygns vatten och bröd samt uppenbar kyrkopligt, dömd inom Jönköpings län 1842. För 3:dje resan stöld med 28 dygns vatten och bröd, uppenbar kyrkopligt samt lifstidsarbete å fästning, dömd af Kongl. Maj:t den $\frac{6}{2}$ och $\frac{17}{4}$ 1844. Benådad genom Kongl. Maj:ts utslag den $\frac{2}{6}$ 1871 och såsom försvarslös afsänd till straffängelset å Nya Varfvet.

Uppgift på anledningen hvarföre personen till fängvårdsanstalten ankommit; auktoriteten, som dömt i första och sista instansen samt utslagens data.

Udergående, som benådad lifstidsfänge af fyra års allmänt arbete för försvarslöshet, så framt han icke dessförinnan på grund af laga försvar kan varda frigifven, dock att, om Lindgren begår brott som störer allmänna säkerheten, han då, jemte ansvar derför enligt lag, kommer att det honom ålagda straffarbete för lifstiden fortsätta. Kongl. Maj:t den $\frac{2}{6}$ 1871.

Förhållanden vid och efter ankomsten.

Vid ankomsten medhafda och sedermera erhållne penningar och persedlar, jemte åsatt värde å de senare.

Egna medel 26 kr. 12 öre.

Summa 26 kr. 12 öre.

Utbekomne persedlar och penningar.

Uttaget till kostförbättring m. m. 25 kr. 88 öre. Behållning 24 öre.

Summa 26 kr 12 öre. Ofvanstående liqid godkännes och qvitteras. Varbergs slott den 12 juni 1875. Johan Magnus Lindgren m. h. å. p. Bevittnas af A. Larsson, E. Gust. L. Timén.

Efter ankomsten undergångne bestraffningar, skälen dertill och tiden när.

1874 $\frac{26}{6}$. Femton dagars ljus cell för innehafvande af penningar och bränvin.

Helstotillståndet och arbetskicklighet.

Oduglig till allmänt arbete.

Afgång från fängvårdsanstalten.

Dagen när fängelse- eller arbetstiden eller rapport bör afgifvas.

1875 juni den 12:te.

Åtgärder vidtagna för frihetens återvinnande.

Anmärkningar.

Intogs försvarslös å Nya Varfvet 1871 den $\frac{20}{6}$. Flyttad till kronoarbetsstationen å Tjurkö på grund af kongl. fängvårdsstyrelsens skrifvelse den $\frac{8}{11}$ 1872 och hit på grund af kongl. styrelsens skrifvelse den $\frac{23}{10}$ 1874. 1875 juni 12:te frigifven med pass till Drängsereds socken Hallands län.

Från stamrullan rätt utdraget, betygar. Varbergs slott den 26 juni 1877. Frey Bogren.»

Härefter hade domhafvanden utsatt denna dag till den äskade ransakningens företagande, hvarom herr t. f. kronofogden C. N. Granqvist underrättats med anmodan derjemte till honom att inkalla landtbrukaren Fritiof Sandberg i Skeen såsom målsegare; och hade häktade Lindgren eller Dahl från länscellfängelset utreqvirerats.

Då detta ransakningsmål alltså vid utsatt timme till handläggning företogs, anmälde sig Granqvist och Sandberg personligen med tillkännagifvande att de ville i målet föra talan, den förre i egenskap af allmän åklagare och den senare såsom målsegare. Lindgren eller Dahl framställdes för rätten af fänggevaldigern G. Ericsson.

Sedan samtliga ofvan införde handlingar blifvit uppläste, hördes först Sandberg, hvilken, under åberopande af de uppgifter, han till polisförhöringsprotokollet lemnat, äfvensom det deri införda läkarebetyg, nu vidare förmälde: att ifrågavarande dag den 14 sistlidne juni för Sandberg berättats att inne i hans kök varit ofvannämnda qvinsperson, hvilken der betlat och varit otidig samt derefter, åtföljd af en mansperson, som, under det hon varit derinne, syntts uppehålla sig utanför, begifvit sig till Sandbergs fader förre fabrikören N. C. Sandbergs bostad i Skeen. I anledning häraf hade Sandberg, hvilken, enligt hvad åklagaren nu vitsordade, är för Skeens rote inom Angelstads sockens fattigvårdssamhälle antagen till sådan tillsyningsman, hvarom i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 och kongl. stadgan angående försvarslöse personer den 29 maj 1846 förmäles, begifvit sig till faderns bostad för att göra sig närmare underrättad, hvilka qvinnan och mannen voro, dervid Sandberg såg mannen uppehålla sig derutanför, hvaremot qvinnan anträffades inne i bostaden, derifrån hon utgick, medförande någon mat, som hon bekommit derinne, och lemnade maten till mannen, hvilken hon för Sandberg upp-

gifvit vara i hennes sällskap. Af Sandberg tillsporda, hvarest de hade sina hemvist och hvilka de voro, hade de endast svarat, att de voro från Refteleds socken, och då Sandberg, under tillkännagifvande att han vore tillsyningsman öfver fattige och försvarslöse personer, affordrat mannen och qvinnan närmare redogörelse i uppgifna hänseendena, hade mannen svarat, att han vore känd å gästgifvaregården i Skeen och börjat utfara emot Sandberg med otidigheter och grofva smådeord, hvilket alltjemt fortfarit under det mannen och qvinnan, efter tillsägelse af Sandberg, följde honom till gästgifvaregården, der Sandberg ville af gästgifvaren Carl Johan Johansson inhemta, huruvida denne kände mannens namn och hemort. Sedan, på spörsmål härom, Carl Johan Johansson svarat, att han icke hade vidare kännedom om mannen, än att denne någon stund förut varit inne å gästgifvaregården och köpt ett halfstop bränvin, samt, då hvarken mannen eller qvinnan ville göra närmare reda för hvilka de voro, beslöt Sandberg att afföra dem till närmast boende kronobetjent, kronolänsmannen C. V. Pontén i Ränte för undergående af vidare förhör, och efterskickade för sådant ändamål från sitt hemvist ett par hästar och en liggfjedersvagn med två säten, hvaremellertid mannen och qvinnan ställes under bevakning å gästgifvaregården, der mannen sökte rymma, men hindrades derifrån af tillstädeskomne landtbrukaren G. Malmberg i Annerstad, dervid mannen yttrade hotelser att skära af Malmbergs tunga och syntes känna efter en knif i sina fickor, men, då någon knif förmodligen der ej fans, i stället upptog en portmonnä för att med denna slå Malmberg, derifrån mannen dock måste, i följd af annat folks mellankomst, afstå. Qvinnan bar vid tillfället ett matknyte. Sedan hästarne och vagnen ankommit, körda af Sandbergs dräng Magnus Magnusson, uppstego mannen och Sandberg i främsta sätet, hvaremot qvinnan och Magnus Magnusson togo plats i andra sätet å vagnen, dit qvinnan medförde matknytet, hvarefter de foro åstad på väg mot Ränte. Sandberg körde sjelf. Mannen, som under uppehållet å gästgifvaregården liksom förut öfverhopat Sandberg med smådliga yttranden, fortsatte härmed äfven under färden, såsom Sandberg trodde, för att dymedelst reta Sandberg att emot honom öfva misshandel. Då detta emellertid icke lyckades, gjorde mannen åtskilliga försök att knäppa upp fotsacken, hvarjemte han, som medförde en gammal fiol, ett par gånger släppte denne ifrån sig ned på vägen, antagligen för att dymedelst afleda uppmärksamheten från tillämnadt försök att komma i frihet. Fiolen blef dock upphemtad af Magnus Magnusson och till mannen återställd. Emellertid och sedan qvinnan, på tillsägelse af

mannen, lemnat honom matknyttet, hade han öppnat detta och började äta under det han satt och plockade i matbitarne, dervid Sandberg märkte, att han å nyo uppknäpt fotsacken på den sida der han satt. Sandberg, som icke upptäckt att någon knif fans i matknyttet, fattade nu mannen om ena armen och tillsade honom att afstå från vidare försök att komma ur vagnen, enär han ju såge, att sådant i allt fall icke lyckades honom. De närmade sig nu en mindre sjö och efter någon kort stunds förlopp, under det Sandberg icke hade uppmärksamheten omedelbart fäst på hvad mannen förehade, men händelsevis vände hufvudet åt venster mot mannen, hade denne i detsamma med en täljknif, som han då höll i högra handen, måttat ett hugg åt Sandbergs nacke, hvilket der genomskar de två rockar och öfriga kläder, Sandberg för tillfället hade på sig, men, sannolikt i följd af hufvudets vridning, icke der träffade kroppen, utan i stället, såsom läkarebetyget innehåller, gick in strax under venstra örat och tog riktning snedt uppåt och framåt ansigtet emot ögat. Omedelbart derefter hade mannen stött knifven in i Sandbergs venstra arm emellan handleden och armbågen, fört knifven upp åt armen, gjort en vridning på knifven och sedan fört den vidare uppåt tilldess den ofvanför armbågsleden utgått. Strax märkte Sandberg att blod började rinna från såren äfvensom att venstra handens fjerde och femte fingrar blefvo hvita, deraf han antog, att såret i armen var farligt, men fortsatte att köra vägen framåt, till dess sjön uppnåddes, der han steg af vagnen för att tvätta såren och tillsade Magnus Magnusson, hvilken emellertid tagit knifven från mannen, att qvarblifva å vagnen och tillse, att mannen och qvinnan icke begåfve sig derifrån, utan, der så erfordrades, med en käpp, som medförts, hålla dem i styr, i fall de gjorde försök att rymma. Då Sandberg aftagit rockarne, sprutade blodet ur såret på armen, och under det han satt vid sjön och tvättade såren, märkte han att hans krafter började aftaga, men tillsade likväl Magnus Magnusson, hvilken af mannen uppmanades att gå till Sandberg och hjälpa denne, att qvarblifva på vagnen och ej bry sig om hvad mannen sade, utan endast hålla denne qvar, enär Sandberg antog, att mannens uppmaning till Magnus Magnusson endast skedde i ändamål att, genom dennes aflägsnande, bereda mannen tillfälle att rymma. Magnus Magnusson blef alltså qvar å vagnen, men efter ungefär tio minuters förlopp ankommo till stället först enkan Johanna Bengtsdotter och drängen Alfred Carlsson i Hallarp Vestregård, af hvilka Johanna Bengtsdotter hjälpte Sandberg att förbinda såren, men Alfred Carlsson skickades för att tillkalla Sandbergs annanstädes der i

närheten varande arbetare Magnus Petersson i Hallarp Ödegård och Anders Peter Petersson på Grönaberg under Hallarp, hvilka också snart ankommo. Den sistnämnde skickades till kronolänsmannen Pontén, för att tillkalla denne, hvarefter Magnus Petersson hjälpte Sandberg upp i vagnens bakre säte och de jemte Magnus Magnusson åkte tillbaka till Sandbergs hemvist i Skee, medförande mannen och qvinnan, hvilka der sattes i förvar i en dagsverksstuga i afbidan på Ponténs ankomst. Under vistelsen derstädes hade qvinnan framtagit en fällknif, som hon ville lemna mannen, men knifven blef henne fräntagen. Och då mannen nu å nyo började tala smådligt och syntes blifva vildsint och vilja utöfva våld, blef han bunden om ena benet med en jernkedja, hvilken derefter fastspikades i väggen. Sedan besked ingått att Pontén icke träffats hemma, utan varit i tjänsteärenden bortrest, och dagen tilländagått, hvaremellertid lasaretsläkaren här i Ljungby medicine licentiaten G. B. Knös efterskickats och ankommit, hade, när Pontén icke afhörts, åklagaren Granqvist, efter derom framställd begäran, infunnit sig nästföljande dag och då hållit polisförhör på sätt protokollet derom förmäler. Enligt Sandbergs öfvertygelse hade mannen, hvilken är den nu tillstädesvarande häktade Lindgren eller Dahl, under färden från Skee haft för afsigt att huru som helst bereda sig tillfälle att komma i frihet, äfven om detta icke skulle lyckas honom annorledes än genom att taga Sandberg af daga; och inlemnade Sandberg nu detta läkarebetyg:

»Beträffande herr patron Fritiof Sandbergs nuvarande tillstånd efter de honom tillfogade skador, hvaröfver betyg förut blifvit afgifvet, får jag härmed afgifva det intyg, att såret i halsen och ansigtet nu är fullt läkt, äfvensom det i armen nära läkt, underarmen och handen äro dock fortfarande svullna och rörelseförmågan i fingrarne ännu ej återkommen, hvilket härmed på aflagd embetsed intygas. Ljungby den 9 juli 1877. G. B. Knös, lasaretsläkare.»

Som upplästes, hvarefter här antecknades, att det Sandberg tillfogade, ofvan omförmälda såret å halsen och i ansigtet nu syntes vara läkt, men efterlemnadt ett tydligt omkring tre tum långt ärr, och att, vidkommande såret å armen, detta sår, enligt hvad Sandberg uppgaf, vore förbundet, så att det ej kunde visas, och ännu icke läkt, hvarjemte han sade sig fortfarande sakna rörelseförmåga i fjerde och femte fingrarne å venstra handen, hvilken syntes svullen.

Sedan jemväl här antecknats, att prestbevis angående Lindgren eller Dahl, hvilken kommer att i detta rättens protokoll hädanefter benämnas

endast Lindgren, ännu icke från Konungens befallningshafvande till domhafvanden ankommit, hördes Lindgren och uppgaf, beträffande sina hufvudsakligaste lefnadsomständigheter: att han vore född den 7 februari 1819 på Hellhultsryd i Drängsereds socken af föräldrarne Johan Dahl och Anna Andersdotter, hvilka sammanleft utan att vara gifta och för länge sedan äro döda. Hos moderns föräldrar, Anders Håkansson och dennes hustru Ingeborg Svensdotter, hvilka bodde på Hellhultsryd, vistades han och uppfostrades, till dess han fyllt åtta år, då de dogo, hvarefter han under flera derpå följande år för det mesta gick omkring i bygderna och betlade, tilldess han 1835 på våren i april månad kom i lära hos urmakaren Strömbäck i Ystad. Han antog då namnet Lindgren. Efter fyra och ett halft års förlopp, sedan han jemväl arbetat hos en annan urmakare vid namn Viberg, blef han gesäll i urmakeriyrket. Under tiden, då han 1837 var på besök hos fadern, föröfvade han första gången stöld, lagfördes därför vid Vestbo häradsrätt och straffades med vatten och bröd under åtta dagar. Genom faderns bemedling utverkades derefter åt honom hos en afskedad prest ett »rent prestbetyg», hvarigenom han kunde återvända till Ystad och der fortsätta sitt arbete i urmakeriyrket. År 1842, sedan han fräntagit en gevaldiger, som forslade honom, en pistol och dermed slagit gevaldigern, dömdes han af Mo häradsrätt för andra gången stöld i förening med våld att undergå vatten och brödstraff i tjugutre dagar och uppenbar kyrkoplikt. Efter utståndet straff begaf han sig åter till fadern, hos hvilken han uppehöll sig omkring två månaders tid, men begaf sig sedan ut på vandring, dervid han sammanträffade med andra brottslingar och invecklades såsom delaktig ej allenast i ett den 29 september 1842 inom Årstads härad af andra personer föröfvadt mord, utan äfven i en inom Burseryds socken i Vestbo härad natten emellan den 3 och den 4 oktober samma år hos Johannes Eriksson i Hökagården föröfvad betydlig stöld af penningar, silfver, kläder och skinn m. m.; i följd hvaraf Lindgren, som den 15 näst derpå följande november häktades, efter undergångna ransakningar vid Årstads och Vestbo häradsrätter slutligen dömdes att hållas till straffarbete å fästning under sin återstående lifstid. Han var, då första utslaget härom föll, tjugutre år gammal. Sedan han, såsom Kongl. Maj:ts ofvaninförda utslag visar, blifvit benådad och, på sätt ofvan intagna utdrag af stamrullan angifver, bland försvarslösa fångar arbetat vid kronoarbeta-skåren under fyra år, blef han den 12 juni 1875 frigifven med pass till Drängsereds socken, dit han jemväl då begaf sig och hos tjänstgörande pastorn derstädes, Törner, uppvisade det

af fängelsepresten å Varbergs fästning för honom utfärdade prestbetyg, deraf Törner tog en afskrift och derefter till honom återlemnade prestbetyget. Emellertid ville man icke i Drängsered emottaga honom, utan blef han derifrån, enär hans fader, hvilken för omkring 6 år sedan aflidit, under sista åren af sin lefnad bott i Refteleds socken af Jönköpings län, forslad till sistnämnda socken, men ej heller der blef han emottagen, utan skjutsades derifrån till Halmstad, der han å landskansliet erhöi det besked, att han egde gå och uppehålla sig hvar helst han ville. Sedan den tiden har han vandrat omkring i rikets alla provinser, utom Gotland, och sökt förtjena sin bergning med lagning af ur, speldosor, parasoller m. m. dylikt arbete samt ofta företrädesvis med fiolspelning under tider, då han uppehållit sig här i Småland, inom socknar, der han varit känd. Under september månad 1875, då han uppehöi sig i Stockholm, hade han vid ett tillfälle berusat sig af starka drycker, därför han bötfälades och måste aftjena böterna med motsvarande fängelse vid vatten och bröd. Härvid igenkänd såsom f. d. lifstidsfånge, forslades han från Stockholm till Jönköping och vidare derifrån till Refteled, der han sammanträffade med ofvannämnda qvinspersonen Brita Kristina Eriksdotter, hvilken är hans syskonbarn. De hade sedermera alltjemt varit i hvarandras sällskap. Endast med största svårighet hade han under tiden efter det han frigafs kunnat få sin bergning. Aldrig förut i sin lefnad hade han slitit så ondt som under denna tid. Allt sedan han vid nitton års ålder fick lunghosta, hade vintrarne för honom varit svåra, men sistlidne vinter allra värst. I saknad af nödiga kläder, hade han icke kunnat skydda sig hvarken mot köld eller väta. I följd häraf insjuknade han sistlidne jultid, då han vistades uppe i Mo härad, och måste ligga till sängs omkring fem veckors tid, hvarefter han derifrån forslades till Drängsered. Men icke heller då ville man der taga emot honom, utan han skickades derifrån till Halmstad, hvarest han, på vederbörande myndighets föranstaltande, blef såsom sjukling intagen å länslasarettet, der han qvarlåg till den 9 sistlidne april, då han åter begaf sig till Småland och gick omkring i de socknar, der han var känd. Särskilda gånger, efter det han försatts i frihet, hade han dels å Långholmen, dels i Varberg och dels i Halmstad begärt att å nyo varda intagen vid kronoarbetaškåren, men fått afslag, utan afseende derå att han anmält sin nödställda belågenhet. Under sådana omständigheter och då han såg sig utstött från födelsebygden, hade han kommit till den betraktelse, att han endast genom ny förbrytelse kunde förhjelpas ur sin usla belågenhet. Redan förr än han sjuk-

nade i Mo härad hade han fattat det beslut, hvilket under sistlidne vinter hos honom mer och mer stadgades, att, enär han icke trodde sig kunna uthärda en kommande vinter, han, i hvad fall som helst, skulle därförinnan begå något brott, hvarigenom han, som ganska väl kände det i benådningsutslaget stadgade vilkor, skulle kunna dömas till straffarbetets fortsättande. Frågan blef dervid endast för honom hvad slags brott han skulle begå. Stjåla ville han icke. Dertill hade han egentligen aldrig haft någon fallenhet, ehuru han genom tillfälligheter blifvit inblandad i tjufnadsbrott. För öfrigt hade han lofvat befålhafvaren å Varbergs fästning, att, om han än en gång komme dit såsom fånge, sådant icke skulle ske i följd af slikt brott. Ej heller ville han beröfva någon lifvet. Han hade nog många förbrytelser att ansvara för, dem nemligen, för hvilka han redan blifvit dömd, utan att öka sin ansvarighet, då han en gång, som väl icke kunde dröja så länge, ginge ur tiden, med så groft brott som mord eller dråp. Men att skåra någon med knif, utan att den som blefve skuren skadades deraf till lifvet, syntes honom deremot vara en lämplig förbrytelse för vinnande af det ändamål han åsyftade. Härutinnan vore han erfaren jemväl derigenom, att han sjelf under sin förflutna lefnad erhållit åtskilliga knifhugg, deribland ett å halsen och ett i ena skuldran; och han trodde sig temligen säkert kåna, hvarest å människokroppen knifskårning kan verkställas utan lifsfara. Derrför hade han stannat i det beslut, att han, så snart sådant tillfälle intråffade, att någon, »eho det vara månde, hög eller låg, antastade honom på ondo», skulle med knif skåra denne, utan anseende till person. Men han sökte icke slikt tillfälle, utan i stället undvek det och derrför gick han aldrig, »utan högsta behof», in någonstades, utan lät i de allra flesta fall sin ofvannåmnda följeslagerska gå in på de ställen, der arbetsförtjenst af honom söktes eller de åndock något behöfde, hvar emellertid han uppehöll sig vånående utanför. Han hade under sju månader bevestat folkskola i födelseorten, första gången begått Herrens heliga nattvard inom Fagereds församling vid fyllda 15 års ålder, kunde både låsa och skrifva, hade tillförene icke begått andra brott, ån dem han nu uppgifvit, och alltid lefvat ogift.

I afseende å nu ifrågavarande, emot Sandberg föröfvade brott, anförde Lindgren, fullföljande sin ofvan antecknade berättelse: att han och hans följeslagerska, efter det de genomvandrat Femsjö, Lidhults och Odensjö socknar, ankommit den 14 sistlidne juni till Skee, der följeslagerskan varit inne i Sandbergs hemvist, hvarefter hon, åtföljd af Lindgren, begifvit

sig derifrån till Sandbergs faders bostad, dit hon, som emellertid köpt å gästgifvaregården ett halfstop bränvin, ingått. Lindgren, som icke gifvit henne någon del af det utaf honom fattade ofvan omförmälda beslut, hade, medan hon var inne i Sandbergs bostad, uppehållit sig derutanför, hvarvid Sandberg ankommit och, under tillkännagifvande att han vore tillsyningsman i roten, tillsport Lindgren hvem denne vore, dertill Lindgren endast svarat, att han stode på vägen och ingen förolämpade. Sandberg hade derefter ingått i faderns bostad, derifrån han och följeslagerskan efter någon stund samtidigt utkommit, dervid Sandberg uppfordrat Lindgren att förete betyg om sin person; men Lindgren, hvilken redan vid första sammanträffandet med Sandberg kommit på den tanken att begagna tillfället för att sätta sitt omförmälda beslut i verkställighet, hade med afseende härå, änskönt han i sin portmonnä medförde det för honom utfärdade prestbetyget, icke velat uppvisa detta och ej heller för Sandberg nämnt, att han innehade prestbetyg; och då Sandberg i anledning häraf förklarar, att han skulle häkta Lindgren och afföra honom till länsmannen i orten, hade Lindgren beslutit att med knif tillfoga Sandberg kroppsskada, dock sådan att den ej blefve lifsfarlig, hvarefter, och sedan Sandberg tillsagt Lindgren och följeslagerskan att gå med till gästgifvaregården för häktningsbeslutets verkställande, Lindgren emot Sandberg utfarit med hvarjehanda smådeord och otidigheter. Å gästgifvaregården, dit de sedan ankommit, hade Sandberg tillsagt Carl Johan Johansson att hålla uppsigt å Lindgren och följeslagerskan, så att dessa ej fingo gå sin väg, medan Sandberg aflägsnade sig för att ordna om deras forslande. Emellertid lemnades, under hans frånvaro i det ärendet, Lindgren och följeslagerskan ensamma sittande på gästgifvarehusets trappa, der Lindgren tillsade följeslagerskan, utan att för henne förråda hvad han emot Sandberg hade i sinnet, att hon borde gå sin väg, enär hon intet ondt gjort och hvad som förestode egentligen gälde Lindgren. Denna tillsägelse sökte följeslagerskan också att efterkomma i det hon begaf sig från trappan, gående vägen framåt; men Carl Johan Johansson, som märkte detta, återhemtade henne, hvarefter vagnen framkördes och resan mot Räfte anträdde på sätt Sandberg uppgifvit. Under färden släppte Lindgren med afsigt från sig sin portmonnä, hvilken nedföll på vägen, dervid Lindgren tänkte, att, om prestbetyget, som i portmonnäen förvarades, sålunda förkomme, han kunde hos länsmannen uppgifva angående sin person något helt annat än betyget derom innehöll. Då likväl Lindgren snart kom att besinna hurusom, i saknad af beviset, svårighet kunde uppstå att få reda på hvem Lindgren

rätteligen vore och han vid sådant förhållande möjligen skulle komma att länge sitta häktad, utan att kunna dömas, hvilket ju motverkade hans syftemål att så fort som möjligt återkomma till fästning för lifstidsstraffarbetets fortsättande, fann han sig särdeles belåten då Magnus Magnusson, hvilken gjorde Sandberg uppmärksam på att portmonnäen nedföll och derefter fick upphemta densamma, återstälde den till Lindgren. Sandbergs antagande, att Lindgren skulle åsyftat att komma ur vagnen för att fly undan, vore helt och hållet ogrundadt. Vål hade Lindgren ett par gånger under färden knäppt upp fotsacken på sin sida, men sådant hade icke skett i slikt syfte, utan för annat ändamål, som han nu ej kunde erinra sig. Ej heller hade han med afsigt nedsläppt fiolen. Den hade begge gångerna fallit ifrån honom, utan att han velat det, sista gången då följeslagerskan, på hans begäran, lemnade honom matknytet. Han hade begärt detta, icke för att derur taga mat, utan i ändamål att åtkomma den täljknif han visste vara der förvarad och hvilken han ville emot Sandberg begagna. Redan förut under färden hade Lindgren öfvertänt och beräknat, hurusom han skulle kunna föra knifven emot Sandbergs ansigte så att den träffade hans venstra kind emellan örat och munnen samt derefter jemväl tilldela Sandberg ett knifhugg i venstra armen; och sedan Lindgren, som trodde sig känna att slika sår icke vore af lifsfarlig beskaffenhet, alltså öppnat matknytet, sökte han noga iakttaga Sandbergs rörelser för att kunna enligt beräkning utföra sitt påtänkta syftemål. Obemärkt af Sandberg fattade han alltså knifven, som låg i knytet, och mättade först mot Sandbergs venstra kind och ingalunda, såsom Sandberg påstått, mot hans nacke ett hugg, hvilket, enär Sandberg i detsamma med en rörelse, den Lindgren icke beräknat, hastigt vände ansigtet mot Lindgren, träffade, på sätt som uppgifvits, längre bakåt å halsen och vidare tog rigtning framåt och uppåt emot ögat. Omedelbart derefter hade Lindgren, såsom Sandberg omförmält, tilldelat denne knifhugget och skärningen i venstra armen, dock icke så att hugget gått nedifrån och uppåt armen, utan tvärtom. Hvad de begge läkarebetygen innehöllo erkände Lindgren. De deri beskrifna såren voro desamma han med knifven tillfogat Sandberg. Den 14 juni, klockan nio förmiddagen, hade Lindgren blifvit af Sandberg anhållen i Skeen, dit åklagaren nästföljande dag klockan fyra eftermiddagen ankommit och, sedan polisförhöret hållits, dervid Lindgren erkänt gerningen och likasom nu uppgifvit huru dermed tillgått, förordnat om Lindgrens häktande, hvarefter denne till länets cellfångelse afförts.

Åklagaren uppvisade nu en skarpslipad, spetsig täljknif, med ungefär fem tums klinga och träskaft, äfvensom en gammal, enkel fällknif; och förmålde åklagaren och Sandberg, att täljknifven vore den knif, med hvilken Lindgren huggit och sårat Sandberg, samt att fällknifven vore den knif, hvilken Lindgrens följeslagerska, enligt Sandbergs uppgift, velat i dagsverksstugan till Lindgren öfverlemna.

Lindgren erkände, att täljknifven blifvit af honom på omförmälda sätt begagnad, hvarefter Sandberg anförde, att han af Lindgrens beteende, vid gerningens föröfvande fått skälig anledning till den öfvertygelse, som Sandberg jemväl fortfarande hyste, nemligen att Lindgren haft för afsigt att mörda Sandberg, hvarför Sandberg nu yrkade, att Lindgren måtte till ansvar för försök till mord dömas; och fordrade Sandberg dessutom ersättning ej allenast för den genom misshandeln Sandberg förorsakade sveda och värk jemte hinder i arbetsverksamhet, utan äfven för läkarelön och den skada Sandberg lidit derigenom att hans kläder blifvit sönderskurna samt för sin inställelse i målet, allt efter domstolens bepröfvande.

Åklagaren yrkade äfven ansvar å Lindgren för försök till mord, förmenande att den af Lindgren emot Sandberg föröfvade våldsgerning icke kunde annorledes än såsom slikt försök anses; men som vederbörligt prestbevis angående Lindgren ännu icke vore i målet tillgängligt samt åklagaren i allt fall ville förebringa vittnesbevisning i målet, anhöll han, att detsamma måtte uppskjutas till dag, som häradsrätten funne lämpligt bestämma, dervid föreskrift jemväl kunde meddelas angående prestbevisets införskaffande.

Lindgren bestridde, att den af honom erkända gerning finge såsom försök till mord anses. Långt ifrån att vilja afdagataga Sandberg, hade Lindgren i stället haft den bestämda afsigt att icke till lifvet skada honom.

Emedan middagsstunden nu var inne, afbröts rättens session och parterna förständigades, att utlåtande i målet meddelas klockan fyra på eftermiddagen, hvar emellertid Lindgren skulle i häradshäktet förvaras. Och blef, sedan rätten åter å utsatta tiden sammanträdt, åklagaren och Sandberg sig infunnit samt Lindgren ur häradshäktet upphemtats, för dem afsagdt följande

Beslut.

Målet utställes att till vidare handläggning förekomma å urtima ting härstädes måndagen den 23 i denna månad klockan tio förmiddagen, då

åklagaren och målsegaren Sandberg, vid laga påföljd, skola inför häradsrätten åter sig infinna, försedda, åklagaren med bevis, att han låtit der-till behörigen inkalla de vittnen, hvilkas hörande i målet af honom äskas, och Sandberg med läkarens intyg, der sådant kan erhållas, huruvida den genom misshandeln Sandberg tillfogade kroppsskada i armen kommer att medföra lyte eller stadigvarande men å hans helsa; och vill domhafvanden emellertid i skrifvelse till Konungens befallningshafvande i länet göra påminnelse om erhållande af vederbörligt prestbevis angående Lindgren, hvilken nu återförpassas till cellfängelset, för att der afbida utsatta ransakningstillfället.

Åklagaren och Sandberg afträdde. Lindgren affördes.

Som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

Joh. Fr. Mayer.

Rätt utdraget, betygar Väraboda, Ryssby den 30 augusti 1900.

På domareembetets vägnar:

O. Carlqvist.

Utdrag af domboken, hållen vid urtima
ting i Sunnerbo härad å tingsstället i Ljung-
by måndagen den 23 juli 1877.

N:o 1. I enlighet med häradsrättens beslut vid n:o 513 i domboken för sistlidet varting företogs nu till vidare handläggning ransakningsmålet emellan herr t. f. kronofogden C. N. Granqvist, åklagare, landtbrukaren Frithiof Sandberg i Skeen, målsegare, samt häktade förre listidsfången Johan Magnus Johansson Lindgren eller Dahl från Drängsereds socken, tilltalad för försök till mord; och anmälde sig härvid åklagaren så väl som målsegaren personligen tillstädes, hvarjemte Lindgren framställes för rätten af fänggevaldigern G. Gustafsson.

Domhafvanden, som den 11 i denna månad fått från Konungens befallningshafvande i länet emottaga, jemte skrifvelse, prestbetyg angående Lindgren, uppläste nu samma prestbetyg, hvilket lyder sålunda:

»Att kringstrykande manspersonen Johan Magnus Lindgren eller Dahl från obestämdt hemvist i Drängsereds socken, som nu blifvit häktad för misshandel i Kronobergs län, är född i Drängsereds socken den 7 februari 1819 (nitton), eger klen kristendomskunskap, haft obehindradt tillträde till H. H. Nattvard, är ogift, har undergått bestraffning för andra resan stöld samt varit för försvarslöshet dömd till 4 (4) års allmänt arbete, som slutade den 12 juni 1875; intygas. Drängsered i pastorsexpeditionen den 29 juni 1877. C. A. F. Törner, v. pastor.»

Derjemte upplästes häradsrättens vid förra ransakningstillfället i målet förda protokoll, hvilket parterna vitsordade såsom riktigt, hvarefter Sandberg framlemnade och åberopade detta bevis:

»Beträffande det mehn herr patron Frithiof Sandberg kommer att för framtiden lida af sina undfångna skador, hvaröfver intyg förut af mig blifvit afgifna, får jag härmed afgifva det utlåtande, att det fortfarande är högst sannolikt, att åtminstone femte fingern å venstra handen icke återkommer till brukbart skick, emedan ännu nära 6 veckor efter den undfångna skadan kroppsvärme och känsel icke återvändt uti denna finger, hvilket härmed på aflagd embetsed intygas. Ljungby den 23 juli 1877. G. B. Knös, lasarettsläkare.»

Som upplästes och af Lindgren lemnades utan anmärkning, hvar-
 efter Sandberg, under tillkännagifvande att det honom å venstra armen
 tillfogade skurna såret numera vore igenläkt, förevisade en rock af blå-
 randigt linnetyg, hvilken Sandberg, enligt hvad han nu uppgaf, haft på
 sig under en annan tjockare rock, då åtalade misshandeln föröfvades. Linne-
 rocken, hvilken derefter blifvit tvättad, var försedd med en innanför
 kragen å vanligt ställe anbragt hängsnodd och midt på kragen fanns ett
 halftumslångt hål, tvärtigenom densamma, midt öfver hanksnodden och
 vinkelrätt emot denna. Hålet tycktes hafva tillkommit genom ett knif-
 hugg, men snodden var oskadad, ehuru hålet sträckte sig tvärtöfver den-
 samma. Å yttre sidan af rockens venstra ärm var en skuren nära half-
 cirkelformig öppning, motsvarande till läge och rigtning såret å armen;
 och som, enligt Sandbergs förmenande, förutnämnda, å rockkragen befint-
 liga hål satte utom allt tvifvel rigtigheten af Sandbergs uppgift, att
 Lindgren måttat första knifhugget mot Sandbergs nacke, samt sådant icke
 kunde anses hafva skett utan åsyftad, för Sandberg lifsfarlig påföljd,
 fortsatte Sandberg, utan afseende derå att Lindgren förnekat afsigt att till
 lifvet skada Sandberg, påståendet att Lindgren måtte till ansvar för mord-
 försök dömas.

Lindgren deremot vidhöll hvad han förut anfört och yttrade, att
 det väl kunde hända att första knifhugget fått rigtning emot Sandbergs
 nacke, i följd af den rörelse Sandberg gjort i detsamma hugget måttades,
 samt att i allt fall Lindgren icke haft tillfälle att noga sigta, emedan
 han erfarit att Sandberg vore en stark karl och »det fick lof att gå kvickt».

Efter antecknandet häraf anhöll åklagaren om vittnesförhör med
 arrendatorn Magnus Johan Petersson i Hallarp Ödegård och enkan Ingrid
 Johanna Bengtsdotter i Hallarp Vestregård, hvilka nu voro tillstädes.
 Emot dem anmäldes icke och kunde ej heller utforskas något jäf. De
 fingo alltså aflägga vittneseden, erinrades om densammans vikt och förbin-
 delser, hördes derefter hvar för sig och berättade:

1:o. *Ingrid Johanna Bengtsdotter*: att vittnet, som den 14 sistlidne
 juni, vid middagstiden, var ute i marken för att leta efter sina kor och
 dervid åtföljdes af en gosse, hörde denne omtala att någon från den i
 närheten varande vägen ropade »hoj! här äro mördare»; i anledning hvaraf
 vittnet och gossen skyndade till stället derifrån ropet hörts. Framkomna
 till vägen fingo de se en med två hästar förspänd tvåsittsig vagn, derå
 befunno sig Sandbergs dräng Magnus Magnusson jemte en annan karl och
 en kvinna, hvilka vittnet icke kände. Vittnet, som jemväl såg en mans-

person ligga utsträckt vid vägkanten på kort afstånd från stället, der vagnen stod, och några alnar från den intill vägen belägna sjö, igenkände snart, under det vittnet närmade sig, att denne mansperson var Sandberg, och trodde till en början att han var död, enär han låg orörlig och tätt intill honom å vägen var en stor blodpöl. Då vittnet emellertid talade till honom, lyfte han något på hufvudet, sade att han trodde att han komme att svimma och bad vittnet om hjälp. Två rockar, af hvilka den ena var af blårandigt linnetyg, syntes ligga på motsatta sidan af vägen och Sandberg sade, att han sjelf tagit dem af sig. Sedan vittnet upphemtat vatten från sjön, tvättade vittnet de begge Sandberg tillfogade såren, hvilka hade det i läkarens bevis den 14 sistlidne juni beskrifna utseende, hvarefter såren förbundos, det å armen först med Sandbergs näsduk och det å halsen och i ansigtet med vittnets hufvudkläde.

Åklagaren framlemnade nu ånyo den förut i målet företedda tälgnif, hvarefter vittnet vidare förmälde: att å vagnen Magnus Magnusson syntes hålla i ena handen nämnda knif och i den andra en käpp, hvarjemte vittnet, under det hon var sysselsatt med att bringa Sandberg hjälp, hörde Magnus Magnusson en gång tillsäga den okände karlen, hvilken, såsom vittnet af tillsägelsen ville sluta, troligen gjorde något försök att komma ur vagnen, att han icke finge sätta sin fot utom densamma. Efter slutad förbindning och sedan Sandberg blifvit iförd de begge rockarne, hjälptes han upp i vagnen af vittnet Magnus Johan Petersson, hvilken emellertid tillkommit och tog plats å vagnen jemte Sandberg och Magnus Magnusson i densammas baksäte, hvaremot i framsätet sutto den okände karlen och kvinnan. Magnus Magnusson körde härefter tillbaka mot Skeen, dit vittnet gående följde efter och senare under dagen ankom. Den okände karlen, hvilken vittnet nu förklarade vara tilltalade Lindgren, förvarades då i ett å Sandbergs gård i Skeen befintligt stall och bevakades der af två karlar. Under det vittnet och många andra personer uppehöll sig derstädes, tillsporde någon Lindgren och gjorde honom föreställningar angående den af honom emot Sandberg föröfvade våldsgerning, dervid Lindgren två gånger yttrade: »jag borde hafva huggit af honom ryggen med». Lindgren fälde äfven smädliga yttranden ej allenast emot åtskilliga bland de tillstädesvarande, utan äfven angående Sandberg, hvilken emellertid i sitt hem måst intaga sängen.

2:o. *Magnus Johan Petersson*: att vittnet, som den 14 sistlidne juni, kalladt af Alfred Carlsson, infann sig å stället, der åtalade våldsgerningen föröfvats, dervid fick se Sandberg ligga på vägen. Invid honom var en

stor blodfläck. Den med hästar förspända vagnen stod på något obetydligt afstånd från honom. Blod syntes hafva droppat ur vagnen ner på vägen näst förr innan vagnen stannat. Äfven Sandbergs kläder voro blodiga och nere vid sjön, några alnar från stället der Sandberg låg, syntes jemväl blod. Vid vittnets ankomst var vittnet Ingrid Johanna Bengtsdotter sysselsatt med förbindande af såret å Sandbergs venstra arm. Såsom vittnet ville minnas hade såret å halsen och i ansigtet då redan blifvit förbundet. Å vagnen sutto drängen Magnus Magnusson samt Lindgren och dennes följeslagerska. Lindgren erkände, af vittnet derom vid tillfället tillspord, att han tillfogat Sandberg begge såren med användande af ofvannämnde tälgknif, hvilken Magnus Magnusson, enligt hvad då uppgafs, fråntagit Lindgren; och yttrade Lindgren dervid jemväl, att han borde hafva huggit Sandberg »i ryggen också». Under återfärden mot Skeen, hvilken, på sätt Ingrid Johanna Bengtsdotter uppgifvit, anträdde, hörde vittnet, som på Sandbergs begäran medföljde, att Lindgren yttrade sig smädligt mot Sandberg och bland annat sade: »så skola bönder tuktas, som ryka på folk å landsvägen». Efter ankomsten till Skeen blef Lindgren insatt och bevakad i ett stall, der han fortsatte med sina otidigheter och jemväl fälde det af Ingrid Johanna Bengtsdotter omnämnda yttrandet, att han äfven borde hafva huggit ryggen af Sandberg.

Berättelserna, ur protokollet upprepade, erkändes af vittnena såsom rätt uppfattade; och fordrade vittnena ersättning för det de i dag vid rätten uppvaktat, under vitsordad uppgift att de hade hvartera $2\frac{3}{8}$ mil från deras hemvist hit till tingsstället.

Lindgren, hörd öfver vittnesmålen, förklarade att desamma, så vidt de innehöllo uppgifter, antydande att han skulle velat, utöfver de kroppsskador han tillfogat Sandberg, jemväl hugga denne i ryggen, vore origtiga. Lindgren hade endast sagt, att han egentligen velat hugga Sandberg i ryggen; och lemnade Lindgren i öfrigt vittnesmålen utan anmärkning samt yttrade, att det gjorde honom detsamma hvad vittnena berättat och att han icke brydde sig derom.

Målet hemställdes nu af parterna till pröfning, dervid åklagaren yrkade ansvar å Lindgren för den af honom emot Sandberg föröfvade våldsgerningen enligt 14 kap. 2 § strafflagen jemförd med 10 kap. 5 § samma lag. Sandberg åberopade de påståenden han förut i målet framställt och hade derutöfver intet att andraga.

Då något vidare ej anfördes, förstämde häradsrätten, att utslag i målet meddelas i dag kl. 5 eftermiddagen, då åklagaren och Sandberg

skola ånyo tillstädeskomma vid rätten och Lindgren, hvilken emellertid skall i häradshäktet förvaras, åter bör af fängbevakningen för rätten framställas; och blef, efter det öfverläggning hållits, å utsatta tiden i parternas närvaro afkunnadt följande

Utslag.

Tilltalade häktade Johan Magnus Lindgren eller Dahl — hvilken enligt kongl. maj:ts utslag den 7 februari 1844 blifvit dömd för tredje resan stöld jemte inbrott och för annan person tilldelade slag att, utom annan bestraffning, hållas till arbete å fästning under sin återstående lifstid, men af Kongl. Maj:t genom utslag den 2 juni 1871 af nåd förskonats från vidare straffarbete, dock under vilkor att, om Lindgren eller Dahl beginge brott som störde allmänna säkerheten, han då, jemte ansvar därför enligt lag, komme att det honom ålagda straffarbete för lifstiden fortsätta — är genom egen frivillig, af omständigheter styrkt bekännelse lagligen förvunnen att hafva den 14 sistlidne juni, då målsegaren Sandberg, i egenskap af tillsyningsman inom Skeens rote öfver fattiga och försvarslösa personer, anhållit Lindgren eller Dahl och en denne åtföljande qvinsperson, om hvilken nu ej är fråga, i ändamål att forsla dem till kronolänsmannen i orten för undergående af förhör, — under färden till kronolänsmannens hemvist i Rante å allmän väg, uppsåtligen och i berådt mod medelst begagnande af knif tillfogat Sandberg de två sår, det ena af omkring fyra tums längd å halsen och i ansigtet och det andra af omkring tio tums längd å venstra armen, hvilka finnas närmare beskrifna i det af lasarettsläkaren, medicine licentiaten G. B. Knös sistnämnda dag utfärdade intyg; och emedan lagligen bindande bevisning icke blifvit, emot Lindgrens eller Dahls nekande, förebragt derom att, såsom åklagaren och Sandberg påstått, Lindgren eller Dahl skulle hafva å Sandberg utöfvat omförmälda misshandel i afsigt att honom döda, samt det af åklagaren och Sandberg framställda yrkande, att Lindgren eller Dahl måtte dömas till ansvar för försök till mord, följaktligen icke förtjenar afseende; likväl och då misshandeln — hvilken i Sandbergs ansigte efterlemnadt ett omkring tre tum långt ärr och, enligt läkarens utsago, högst sannolikt har till följd att åtminstone femte fingret å Sandbergs venstra hand icke återkommer till brukbart skick — innefattar sådan allmänna säkerheten störande förbrytelse, därför Lindgren eller Dahl, jemlikt 14 kap. 12 och 15 §§, 10 kap. 1 och 5 §§ samt 11 kap. 15 §

strafflagen, gjort sig till straffarbete förfallen, pröfvar häradsrätten med tillämpning af Kongl. Maj:ts ofvannämnda utslag den 2 juni 1871 rättvist förklara, det skall Lindgren eller Dahl till någon kronans fästning återförsändas, för att derstädes det honom förut ådömda straffarbete för listiden fortsätta.

Vidkommande de af Sandberg framställda ersättningspåståenden, finner häradsrätten, enär Sandberg underlåtit härutinnan förebringa erforderlig utredning, samma påståenden icke kunna i annan mån bifallas, än att Lindgren eller Dahl förpligtas ersätta Sandberg för den honom genom misshandeln förorsakade sveda och värk med etthundra kronor; skolande Lindgren eller Dahl dessutom godtgöra de i målet hörda vittnena, arrendatoren Magnus Johan Petersson i Hallarp Ödegård och enkan Ingrid Johanna Bengtsdotter i Hallarp Vestregård, för deras inställelse i målet, hvardera med skjutslega efter en häst från vittnets hemvist hit till tingsstället och åter samt 50 öre i traktament för hvarje i vittnesärendet till-satt dag, hvilka vittnesersättningar, derest Lindgren eller Dahl till desamma saknar tillgång, skola af allmänna medel gäldas.

Med afseende å stadgandet i 25 kap. 5 § rättegångsbalken, sådan denna § lyder genom kongl. förordningen den 16 februari 1864, varder detta utslag understäldt Kongl. Maj:ts och rikets Göta hofrätts pröfning, den Lindgren eller Dahl skall förbida i länets cellfängelse, dit han alltså nu återförpassas.

Besvärshänvisning meddelades, hvarefter åklagaren och Sandberg afträdde samt Lindgren eller Dahl affördes.

Som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

Joh. Fr. Mayer.

Rätt utdraget, betygar Väraboda, Ryssby den 30 augusti 1900.

På domareembetets vägnar:

O. Carlqvist.